

Arrest

nr. 286 597 van 24 maart 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VANDEWALLE
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VANDEWALLE en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S.A.K., bent een Afghaanse burger van Hazara-origine, behorend tot de Sayed-stam. U bent een sjiitische moslim en afkomstig uit het dorp Tamazan (district Gezab, provincie Daykundi). U bent getrouwd, heeft twee nog minderjarige kinderen, en werkte als metser in uw regio. Op een dag in 2013 werd u door een machtige lokale talibancommandant, namelijk Hajji Mhalem, gevraagd om een huis te bouwen voor zijn zoon. Jullie spraken een prijs van 300.000 afghani af; 100.000 daarvan kreeg u als voorschot. Het resterende bedrag ging u krijgen als het huis klaar was. Na zes maanden was het werk gedaan. U ging naar Hajji Mhalem om de rest van het geld te vragen. Hij vroeg u om naar het huis van zijn zoon te komen. Dit deed u samen met uw broer.

Daar begonnen Hajji Mhalem, zijn zonen en kleinzonen u te slaan. Ze wilden u niet betalen. U beval uw broer om weg te lopen. U werd neergestoken waarna u flauwviel. Nadien werd u op de weg achtergelaten waar u door één van uw burens gevonden werd. De volgende vijftien dagen bleef u bij uw zus, in Onok, niet ver van uw dorp en kreeg u medische behandeling. Daarna keerde u terug naar uw dorp. De winter bracht u thuis door samen met uw gezin. De volgende twee jaar werkte u op verschillende plaatsen in de omliggende dorpen. U ging dan regelmatig terug naar uw dorp. Ongeveer twee jaar na dit incident, in oktober 2015 werd de kleinzoon van Hajji Mhalem doodgestoken. Hajji Mhalem en zijn familie gaven u de schuld. Hij kwam naar uw huis op zoek naar u. U vernam dit van uw broer. U ging niet meer terug naar uw dorp en verliet dezelfde dag nog het land. Uw broer, vrouw en kinderen verlieten diezelfde nacht het dorp en gingen bij uw zus wonen. Vandaar vertrokken ze naar Herat waar ze ongeveer een jaar bij een kennis logeerden. Na een jaar in Herat verhuisden ze omwille van de algemeen onveilige situatie naar Iran waar ze nog steeds in de illegaliteit wonen. U vernam ondertussen dat de familie van Hajji Mhalem een klacht tegen u heeft ingediend en een rechtszaak tegen u heeft aangespannen. U nam telefonisch contact op met uw schoonbroer die u vertelde dat de overheidsdiensten u bij u thuis kwamen zoeken. Na een reis van anderhalve maand kwam u op 25 november 2015 in België aan en diende u op 10 december 2015 een **eerste verzoek om internationale bescherming** in. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u zowel de Taliban, meer specifiek Hajji Mhalem en zijn familie, als de overheid.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument), twee werkcontracten, een brief van de imam van uw dorp die uw problemen bevestigt, de enveloppe waarin uw documenten opgestuurd werden en medische documenten uit België.

Op 10 november 2017 weigerde het CGVS u zowel de vluchtelingen- als de subsidiaire beschermingsstatus omdat er aan uw asielmotieven geen geloof kon worden gehecht. In haar arrest van 2 augustus 2018 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) deze beslissing van het CGVS. U ging niet in cassatieberoep.

Begin 2018, nadat u uw weigeringsbeslissing van het CGVS had ontvangen, ging u naar Frankrijk waar u ongeveer zes maanden in een park in Parijs verbleef. Vervolgens werd u door de Franse autoriteiten terug naar België gestuurd. Op 14 oktober 2019 diende u een **tweede verzoek** om internationale bescherming in. U stelde opnieuw bescherming aan te vragen omdat u niet kon terugkeren naar Afghanistan. U verwees naar de algemene veiligheidssituatie alsook de situatie voor Hazara's in het bijzonder. U verklaarde nooit levend in Daykundi te zullen geraken. Voorts stelde u dat uw problemen nog actueler zijn dan voordien, omdat de Taliban dagelijks machtiger wordt. Uw gezin keerde intussen terug van Iran naar Herat omdat ze geen verblijfsdocumenten kregen in Iran. In Herat kunnen ze het huis echter niet verlaten omdat ze op elk ogenblik ontvoerd kunnen worden, zo ging u verder. U legde geen nieuwe documenten voor ter ondersteuning van dit verzoek.

Op 23 juli 2020 werd uw tweede verzoek door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard. U tekende hiertegen geen beroep aan.

U verliet België niet en diende op 22 februari 2021 een **derde verzoek** om internationale bescherming in. U stelt dat uw eerder aangehaalde problemen nog erger zijn geworden omdat de Taliban nog sterker zijn geworden in uw regio. Hoewel u dit niet eerder aanhaalde, was u in Afghanistan werkzaam bij de lokale politie. U liet dit element achterwege omdat u schrik had dat de Belgische autoriteiten deze informatie aan de Afghaanse ambassade zouden bezorgen. Toen u wegvluchtte uit Afghanistan had u het wapen dat u had gekregen aan een vriend gegeven die het terug aan de overheid zou bezorgen. Hij deed dit echter niet. Gezien dit strafbaar is, vreest u hierdoor in de gevangenis terecht te moeten komen bij terugkeer naar uw land van herkomst.

Ter staving van uw nieuwe verzoek legde u negen foto's neer waarop u te zien bent in uw functie voor de lokale politie. Daarnaast legt u een bevestiging neer van de provinciale raad omtrent uw eerder aangehaalde problemen met de Taliban.

Op 22 april 2021 werd uw derde verzoek door het CGVS als niet-ontvankelijk verklaard, een beslissing waartegen u beroep aantekende. Op 7 september 2021 werd, mede in het licht van de gewijzigde situatie in uw land van herkomst, deze beslissing door het CGVS opnieuw ingetrokken.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om

internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U stelt psychologische problemen te hebben maar laat het na deze toe te lichten laat staan te staven met documenten (verklaringen DVZ 24.03.2021, vraag 23). Deze blote bewering wijzigt de eerder gemaakte beoordeling van het CGVS niet. Verder verklaart u allergieën te hebben op uw nagels en rugpijn te hebben (verklaringen DVZ 24.03.2021, vraag 12). Dit hindert u echter niet om op normale wijze de asielprocedure te doorlopen. Bijgevolg worden u ook geen steunmaatregelen toegekend.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle documenten in uw administratief dossier dient verder vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

Overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderzoekt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn of door de verzoeker om internationale bescherming worden voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Bij gebrek aan dergelijke elementen kan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk verklaren.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het CGVS kon namelijk geen enkel geloof hechten aan de problemen die u zou gekend hebben met ene Hajji Mhalem, commandant bij de Taliban, en bijgevolg ook niet aan de rechtszaak die tegen u werd aangespannen. Tal van onlogische wendingen in uw relaas ondergroeven uw verklaring als zou deze Hajji Mhalem u hebben gevisieerd. De RvV was, in haar arrest van 2 augustus 2018, ook van mening dat u deze beweerde problemen met de Taliban, niet aannemelijk maakte. De RvV volgde de weigeringsbeslissing van het CGVS en u diende hiertegen geen beroep in. Dit arrest geniet bijgevolg kracht van gewijsde. Gezien u ook bleef vasthouden aan dit frauduleus asielaas in uw vorige verzoek, werd uw tweede verzoek om internationale bescherming door het CGVS onontvankelijk verklaard. U diende hiertegen geen beroep in.

U wijzigt heden uw verklaringen omtrent uw werkzaamheden in uw land van herkomst doch blijft u erbij dat uw eerder aangehaalde problemen met de Taliban niet gelogen waren. Het louter herhalen dat u problemen kende met de Taliban wijzigt niets aan het eerder vastgestelde fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van uw asielaas. Dat u plotselings verklaart dat u lid was van de lokale politie (verklaringen DVZ 24.03.2021, vraag 16), wijzigt deze appreciatie niet. Zo kwam het CGVS in uw eerste verzoek tot de conclusie dat u uw relaas niet aannemelijk maakte omdat het, onder meer, niet geloofwaardig was dat een bekende Talibancommandant een Hazara met sjiiitische geloofsovertuiging als metser in dienst zou nemen alsook dat het bevreemdend was dat u terug zou keren naar uw dorp nadat u er zou zijn neergestoken maar er nadien twee jaar ongestoord zou kunnen blijven wonen. Dat enkel u als schuldige zou aanzien worden voor de dood van de kleinzoon van deze commandant was ook opvallend, net zoals uw verklaring dat de Taliban in die twee jaren na uw vertrek geen represailles meer namen, hoewel ze daar volgens u wel mee hadden bedreigd. Verder merkte het CGVS op dat uw desinteresse in de klacht die tegen u zou zijn ingediend niet strookte met uw verklaarde vrees en bleek uw algemene geloofwaardigheid verder ondermijnd door de vaststelling dat u geen eerlijkheid bood over uw contacten op de sociaalnetwerksite Facebook. Dat u nu uw beweerde werkzaamheden in Afghanistan wijzigt doet geen afbreuk aan de vaststellingen over de weinig aannemelijke verklaringen van uw asielaas. Bovendien impliceert u dat u met uw tewerkstelling voor de lokale politie in werkelijkheid geen metser was, waarmee u uw initieel beweerde problemen verder ondermijnd, gezien uw activiteiten als metser de basis vormden voor uw beweerde problemen.

Daarnaast moet worden benadrukt dat deze nieuwe verklaringen 'an sich' evenmin overtuigen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het CGVS eerder niet heeft getwijfeld aan uw werkzaamheden voor uw vertrek uit Afghanistan. Naar aanleiding van uw eerste verzoek werden u vragen gesteld en daarbij is

gebleken dat er niets aan te merken viel op uw kennis met betrekking tot uw werkzaamheden als metser (CGVS 23.10.2017, p.8). Dat u nu verklaart voor de lokale politie te hebben gewerkt strookt niet met de kennis die u eerder heeft geëtaleerd omtrent een heel andere beroepsactiviteit. U legde daarnaast ook contracten neer om deze werkzaamheden te staven. Verder ziet het CGVS niet in waarom u niet van in den beginne eerlijk kon zijn geweest over uw werkzaamheden voor de lokale politie. Indien waarachtig, ziet het CGVS niet in waarom u dan tijdens uw eerste zowel als uw tweede verzoek dit gegeven zou achterwege houden. Men mag van een verzoeker om internationale bescherming die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, verwachten dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding van haar vertrek of vlucht uit haar land van herkomst zouden zijn geweest. Dat u dit element achterhielt omdat u schrik had dat de Belgische autoriteiten deze informatie zou doorgeven aan de Afghaanse ambassade, zoals u verklaart (verklaringen DVZ 24.03.2021, vraag 18), slaat nergens op en wijst op een fundamenteel wantrouwen ten aanzien van de autoriteiten tot dewelke u zich heeft gewend teneinde internationale bescherming te verkrijgen. Deze houding is totaal contradictorisch. Naast de vaststelling dat het volstrekt onduidelijk is waarom u dit element dan nu wél zou aanbrengen, dient te worden opgemerkt dat u wel degelijk eerder op de hoogte moet geweest zijn van de confidentialiteit en discretie die het CGVS en de andere asielinstanties hanteren wat betreft de verklaringen van verzoekers om internationale bescherming. Bovendien werd u reeds tijdens uw eerste verzoek uitdrukkelijk geïnformeerd over het feit dat uw verklaringen niet zullen doorgegeven worden aan de autoriteiten van uw land en dat uw asioldossier vertrouwelijk wordt behandeld (CGVS 23.10.2017, p.2). Tot slot merkt het CGVS op dat, indien uw werkzaamheden voor de lokale politie aannemelijk zouden geacht worden, u dit element reeds had kunnen aanhalen tijdens de beroepsprocedure van uw eerste verzoek of tijdens uw tweede verzoek. Dat u dat niet deed maar hiermee pas op de proppen komt in uw derde verzoek, bevestigt eens te meer dat u deze beweerde werkzaamheden aanhaalt uit opportunistische overwegingen.

Bijgevolg kan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u door de Afghaanse overheid gerechtelijk vervolgd wordt omdat u uw wapen, door de schuld van iemand anders, niet zou hebben teruggegeven (verklaringen DVZ 24.03.2021, vraag 18).

De door u neergelegde documenten weten geen ander licht te werpen op de eerder gemaakte appreciatie van het CGVS en de RvV. U legt een document neer waarin een overheidsorganisatie de problemen die u tijdens uw eerste verzoek aanhaalde beaamt (zie administratief dossier). Dergelijk document kan uw relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerminst het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan - Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Bovendien is het weinig ernstig dat dit document werd opgesteld op 10 maart 2019, twee jaar voor u het neerlegt aldus, maar dat u het niet eerder heeft neergelegd. Uw verklaring als zou u 'het vergeten zijn voor te leggen' is niet serieus te noemen (verklaringen DVZ 24.03.2021, vraag 18).

U legt verder een aantal foto's neer waarop u te zien bent met een geweer, op sommige foto's zonder en op enkele foto's bent u ook te zien in het bijzijn van andere mensen met een geweer. Dat u te zien bent met een geweer in de aanslag en in het bijzijn van andere gewapende mannen, levert nog geen bewijs voor uw werkzaamheden voor de lokale politie, laat staan voor de problemen die u eerder verklaarde te hebben gekend met de Taliban. Foto's hebben slechts een geringe bewijswaarde aangezien niet kan worden vastgesteld waar, wanneer en in welke omstandigheden en/of met welke bedoelingen ze werden genomen.

Het CGVS is er zich van bewust dat u een derde asielverzoek indiende in februari 2021, voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de Taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en

de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofde aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat in uw geval een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk diende te worden geacht.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39).

Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security**

Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden

en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat immers na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een

schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”.

Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een

aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor

de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoeker voert in het verzoekschrift van 24 augustus 2022 de navolgende schendingen aan:

- *Schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet ;*
- *Schending van de artikelen 48/5 en 48/6 van de Vreemdelingenwet ;*
- *Schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet ;*
- *Schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet ;*
- *Schending van het art. 62 van de Vreemdelingenwet – schending van de materiële motiveringsverplichting ;*
- *Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;*
- *Schending van de zorgvuldigheidsverplichting ;*
- *Schending van het redelijkheidsbeginsel.”*

Verzoeker ontwikkelt het middel als volgt:

Ten eerste stelt verzoeker dat de machtsovername van de taliban over heel Afghanistan weldegelijk een nieuw element uitmaakt dat de kans op internationale bescherming voor hem aanzienlijk groter maakt en dat zijn derde verzoek om internationale bescherming daardoor minstens ontvankelijk diende te worden verklaard.

Ten tweede, wat betreft de vluchtelingenstatus, stelt verzoeker dat hij zich in een psychologisch en medisch zwakke toestand bevindt, dat hij laaggeschoold is en dat zijn intellectueel vermogen beperkt is. Verder hekelt verzoeker dat verweerder geen bijkomende informatie heeft ingewonnen door middel van een nieuw persoonlijk onderhoud. Verzoeker legt uit dat hij zelf geen bijkomende inlichtingen kon overmaken aan verweerder omdat hij op dat moment geen advocaat had, maar is van mening dat verweerder desondanks zelf bijkomende informatie moest inwinnen in het licht van de samenwerkingsplicht.

Verzoeker voert vervolgens twee verschillende vervolgingsgronden in zijn hoofdte aan.

Hij vreest enerzijds vervolgd te worden omwille van het feit dat hij gepercipieerd zal worden als verwesterd. Hier wijst verzoeker op het feit dat verweerder verkeerdelijk uit algemene informatie afleidt dat er geen gevaar zou zijn bij terugkeer voor personen die Afghanistan hebben verlaten. Verzoeker wijst erop dat deze informatie juist stelt dat de situatie van terugkeerders uit het Westen juist onduidelijk blijft. Verder wijst verzoeker naar algemene informatie betreffende de problemen die terugkeerders uit het westen kunnen ondervinden met de taliban en op het feit dat hij al bijna een decennia in het Westen woont.

Anderzijds vreest verzoeker vervolging omwille van het feit dat hij, als Hazara en sjiiet, tot een religieuze en etnische minderheid behoort. Verzoeker verwijst naar informatie betreffende daden van vervolging door de taliban t.a.v. minderheden, en Hazara's in het bijzonder, die dateert van kort voor de machtsovername en naar informatie die aantoonst dat hun situatie na de machtsovername desastreus is geworden.

Ten derde focust verzoeker op de redenen waarom hij, rekening houdende met de situatie in Afghanistan na de machtsovername, de status van subsidiair beschermde moet worden toegekend.

Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, is verzoeker van mening dat uit informatie blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan nog steeds onstabiel is, waardoor hem subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

Verzoeker verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022, waarin de Raad concludeerde dat er in de onderliggende zaak geen landeninformatie voorlag waaruit kon blijken dat de (veiligheids)situatie in Afghanistan zich in die mate gestabiliseerd heeft dat het mogelijk maakt om een correcte toekomstgerichte beoordeling te maken. Volgens verzoeker concludeert verweerder nu dat er actueel wel voldoende informatie aanwezig is die een significante daling van het willekeurig geweld objectiveren en dit op basis van dezelfde landeninformatie als dewelke voorlag in de onderliggende geding van arrest nr. 270 813 en twee bijkomende bronnen die de geweldincidenten van dezelfde periode beschrijven als de overige landeninformatie. Voorts stelt verzoeker dat alle bronnen die verzoeker aanhaalt, zelf stellen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan nog steeds ontzettend volatiel is. Verzoeker verwijst ook naar andere

algemene landeninformatie waaruit blijkt dat er een kentering aan de gang is van willekeurig geweld in Afghanistan, nu er steeds meer verzet komt tegen de taliban.

Ten slotte oppert verzoeker nog dat wanneer er willekeurig geweld plaatsvindt in een land, maar niet het niveau bereikt dat elke burger louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt, er nog steeds moet onderzocht worden of er persoonlijke elementen aanwezig zijn die voor verzoeker specifiek het risico verhogen om slachtoffer te zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verweerder blijft hier in gebreke omdat hij hier geen rekening hield met het feit dat verzoeker behoort tot een etnische en religieuze minderheid, reeds lange tijd in het buitenland verblijft en met de precare humanitaire en economische toestand van zijn familie in Afghanistan.

Wat betreft artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet, stelt verzoeker enerzijds dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bij terugkeer naar Afghanistan, rekening houdende met de algemene informatie omtrent het beleid dat de taliban in Afghanistan voert en het feit dat hij een kwetsbaar profiel heeft. Anderzijds wijst verzoeker hier op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker bespreekt hier de omvang van deze crisis en de redenen waarom deze crisis het gevolg is van gedragingen van de taliban.

2.2. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker

"2. Weigeringsbeslissing 15.7.22 + intrekking 28.7.22 ;

3. Beroep raadsman tegen de beslissing van 15.7.22 ;

4. Medisch dossier".

2.3. Op 6 oktober brengt verweerder een verweernota bij waarin wordt gesteld dat het middel die door verzoeker wordt opgeworpen in zijn verzoekschrift ongegrond is.

Ten eerste herhaalt verweerder de motieven uit de bestreden beslissing van 11 augustus 2022 die hebben geleid tot de conclusie dat verzoeker geen nieuw element aanhaalt in de zin van artikel 57/6 § 1 van de Vreemdelingenwet in het kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming en dus tot de niet-ontvankelijkheidsverklaring van dit derde verzoek.

Ten tweede stelt verweerder dat de medische stukken die verzoeker bij het verzoekschrift voegde ter staving van zijn psychologisch en medisch zwakke toestand reeds werden beoordeeld in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming en dat verzoeker nergens concretiseert op welke manier zijn laaggeschooldheid en beperkt intellectueel vermogen impact zouden hebben gehad bij de behandeling van zijn verzoek.

Ten derde, wat betreft verzoekers verklaringen omtrent problemen bij terugkeer omwille van toegeschreven verwestering, stelt verweerder dat uit landeninformatie niet blijkt dat in het algemeen kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar Afghanistan het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Verweerder wijst op het feit dat een individuele beoordeling hier vereist is en dat er rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende omstandigheden. Verweerder meent dat, in geval van verzoeker, geen concrete elementen aangehaald of gevonden zijn waaruit zou blijken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa vervolging dient te vrezen.

Ten vierde focust verweerder op verzoekers verklaring dat hij een doelwit zal zijn bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn etnie (Hazara) en religie (sjiïsme). Concreet verwijst verweerder naar algemene landeninformatie waaruit blijkt dat er zich rond de machtsovername een aantal incidenten plaatvonden door het toedoen van de taliban waarbij Hazara's voornamelijk slachtoffers waren, maar dat dit niet zozeer met etnie te maken had en dat er ook sprake is van aanslagen van het ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten. Desondanks is verweerder van mening dat uit deze landeninformatie niet blijkt dat elke Hazara bij terugkeer naar Afghanistan zal vervolgd worden. Verweerder is van mening dat verzoeker er niet in slaagt elementen aan te halen die er *in concreto* op zouden wijzen dat de bovenvermelde incidenten met Hazara's betrekking hebben op zijn persoon of dat hij er slachtoffer van zou worden.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus ten slotte, brengt verweerder enerzijds nieuwe informatie bij omtrent de algemene veiligheidssituatie en socio-economische en humanitaire situatie die bevestigt dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een

ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en anderzijds dat uit niets blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan veroorzaakt is door het opzettelijk handelen van de taliban.

Doorheen deze nota verwijst verweerder naar en geeft hij de weblinken van onder andere volgende rapporten:

- *EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022*
- *COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022*
- *EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022*
- *EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020*
- *EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022*".

2.4. Bij aanvullende nota van 15 november 2022 voegt verzoeker "*Stuk 5 – Attest « Fondation de la maison des Gens »*"

Daarnaast gaat verzoeker nog in op drie verschillende zaken.

Ten eerste stelt hij dat hij ondertussen al meer dan zeven jaar in België leeft en dat hij sinds 2 augustus 2018, de datum waarop de Raad de weigering van zijn eerste verzoek om internationale bescherming bevestigde, in de illegaliteit en zeer precare omstandigheden leeft. Hij heeft het zeer moeilijk om medische en psychologische zorg te krijgen, waar hij weldegelijk nood aan heeft. Hoewel hij op vrijwillige basis wordt opgevangen door "*Fondation de la maison des Gens*" (stuk 5), kunnen zij niet instaan voor die medische en psychologische zorgen.

Ten tweede gaat verzoeker verder in op zijn (gepercipieerde) verwestering en dat er in zijn hoofd een combinatie van risicobepalende factoren spelen. Verzoeker hekelt hier het feit dat verweerder telkens stelt dat er bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, maar vervolgens geen afweging *in concreto* maakt van de door verzoeker *in concreto* aangereikte elementen, die in lijn liggen met de door verweerder aangehaalde risicobepalende omstandigheden (verzoeker is al bijna een decennia in Westerse landen, is Hazara, is sjiïet, heeft specifieke uiterlijke kenmerken waardoor hij des te meer opvalt, bevindt zich in een medisch en psychologisch zwakke toestand en zowel zijn eigen socio-economische situatie, als die van zijn familie in Afghanistan, is precair).

Verder verwijst verzoeker naar het arrest van 13 oktober 2022 (nr. 278 700) waarin de Raad stelt dat individuele risicobepalende omstandigheden cumulatief moet worden bekeken in het licht van algemene landeninformatie. Dit arrest wordt tevens aangehaald omdat de Raad er aan een sjiïtische verzoeker van Hazara afkomst de vluchtelingenstatus heeft toegekend. De Raad bevestigt dat er geen sprake is van systematische vervolging van Hazara's, maar dat in het geval van de verzoeker in kwestie meerdere individuele risicobepalende omstandigheden cumulatief aanwezig zijn: herkenbare fysieke kenmerken omwille van zijn etnische achtergrond; aanhanger van een minderheidsstrekking binnen het sjiïsme (het Ismailisme); afkomstig uit een provincie waar het ISKP zijn capaciteit om aanvallen uit te voeren heeft opgedreven en er steeds meer gewelddadige incidenten plaatsvinden; gezien als iemand die het westen meer genegen is, des te meer gezien zijn jonge leeftijd en verblijf in Europa. Verzoeker is van mening dat er in zijn geval een gelijkaardige individuele afweging moet gemaakt worden. Verzoeker stelt verder nog dat er uit recentere landeninformatie (zie derde onderdeel) blijkt dat het geweld tegen Hazara's en sjiïeten toeneemt en er dusdanig wel sprake kan zijn van een systematische vervolging, minstens een verhoogd risico op ernstige schade.

Ten derde brengt verzoeker nieuwe en actuelere informatie aan ter staving van wat hij reeds gesteld had in het verzoekschrift met betrekking tot de algemene situatie in Afghanistan en de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de algemene veiligheidssituatie hekelt verzoeker dat verweerder in de verweernota bepaalde algemene informatie neerlegt terwijl er op dat moment al actuelere informatie beschikbaar was. Verder verwijst verzoeker ook naar die algemene informatie, waaruit blijkt dat er in Afghanistan geweld is ten aanzien van burgers. Deze informatie wijst ook op specifieke aanvallen gericht tegen Hazara's. Dit wijst volgens hem weldegelijk in de richting van een specifieke vervolging van Hazara's. Hij concludeert dat

met deze actuele informatie aantoon dat zijn terugkeer naar Afghanistan zal leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM, zeker gelet op zijn specifiek profiel als Hazara.

Verzoeker brengt ook actuele informatie bij met betrekking tot de socio-economische en humanitaire crisis in Afghanistan. Verzoeker herhaalt dat de verscheidene factoren die volgens verweerder aan de basis liggen van deze crisis, wel degelijk in verband kunnen worden gebracht met de taliban. Waar verweerder stelt dat veel van deze factoren reeds bestonden voor de machtsovername, wijst verzoeker op het feit dat de situatie enkel is verergerd sinds de machtsovername van de taliban. Verder wijst verzoeker op informatie waaruit blijkt dat voornamelijk vluchtelingen die terugkeren naar Afghanistan een groot risicoprofiel zijn in deze humanitaire crisis en herhaalt hij dat hij ook kwetsbaar is gezien de precare situatie van zijn familie in Afghanistan en het feit dat hij medische en psychologische problemen heeft.

Beoordeling

3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt: *“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”*

5. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Te dezen kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, *“LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid”*, C-921/19 (verder: HvJ 10 juni 2021)) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3, van richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, randnrs. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek aan een voorafgaand onderzoek onderworpen om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, randnr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, randnr. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, *XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*, C-18/20, randnr. 44).

Verder wordt elk document dat door de verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming is overgelegd, beschouwd als een element van dat verzoek waarmee rekening dient te worden gehouden overeenkomstig artikel 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU (HvJ 10 juni 2021, randnr. 44). De beoordeling van de bewijzen die worden overgelegd ter staving van een verzoek om internationale bescherming mag niet verschillend zijn naargelang het gaat om een eerste verzoek of een volgend verzoek. De asielinstanties zijn gehouden samen te werken met een verzoeker bij de beoordeling van de relevante elementen van diens volgend verzoek als de verzoeker ter staving van dat verzoek documenten overlegt waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld (HvJ 10 juni 2021, randnr. 63). Aldus betekent het feit dat een document niet kan worden geauthentiseerd of dat er geen objectief verifieerbare bron is, niet automatisch dat dit geen nieuw element of nieuwe bevinding is (HvJ 10 juni 2021, randnr. 54).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3, van de Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die

internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, randnr. 37). De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24). De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

6. Verweerder motiveert in de bestreden beslissing dat verzoeker geen nieuwe elementen of feiten aangebracht heeft die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Verweerder verwijst in de bestreden beslissing naar het eerste en tweede verzoek om internationale bescherming van verzoeker en stelt, mede op basis van de vaststellingen inzake verzoekers eerdere verzoeken, geen geloof te hechten aan het door verzoeker voorgehouden asielrelaas.

De elementen van de motivering inzake verzoekers asielrelaas zijn:

- verzoeker blijft bij zijn eerder aangehaalde problemen met de taliban, wat niets wijzigt aan het eerder vastgestelde fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van zijn asielrelaas;
 - de vaststelling dat verzoeker opeens verklaart dat hij lid was van de lokale politie doet geen afbreuk aan de vaststellingen over de weinig aannemelijke verklaringen van zijn asielrelaas en ondermijnt bovendien de geloofwaardigheid van zijn initieel beweerde problemen verder aangezien deze verband hielden met zijn beroep als metser;
 - verzoekers verklaringen over zijn werkzaamheden voor de lokale politie zijn *an sich* niet aannemelijk.
- Deze motieven zijn terecht en pertinent en vinden steun in het administratief dossier. Verzoeker voert in het verzoekschrift geen enkel verweer tegen voormelde motivering, zodat in navolging van verweerder geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker opgehangen verhaal over zijn vermeende problemen met de taliban in Afghanistan.

7. Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker terecht stelt, en dit blijkt ook uit de landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, dat de situatie in Afghanistan fundamenteel gewijzigd is nadat de taliban in augustus 2021 de macht overnam. Er dient aan herinnerd dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoeker.

De bestreden beslissing motiveert:

"Het CGVS is er zich van bewust dat u een derde asielverzoek indiende in februari 2021, voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor

een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofde aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat in uw geval een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk diende te worden geacht.”

Daargelaten de vraag of verzoeker de verwachting kon koesteren dat hij opnieuw zou worden gehoord, mede gelet op het feit dat enkel in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming een persoonlijk onderhoud werd georganiseerd, kan worden gewezen op de devolutieve werking van huidig beroep, zodat verzoeker middels zijn verzoekschrift en verklaringen ter zitting ook de mogelijkheid heeft om toelichting te verschaffen bij zijn situatie of elementen kenbaar te maken.

Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker van deze mogelijkheid gebruik heeft gemaakt. Zo heeft verzoeker in zijn verzoekschrift onder meer melding gemaakt van een vrees om vervolging vanwege het verhoogd risico om bij een terugkeer te worden beschouwd als “verwesterd” en vanwege het feit dat verzoeker Hazara en sjiïet is.

8. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt het volgende (EASO “*Afghanistan Country Focus Country of Origin Information Report*” van januari 2022, (p. 41-43), EUAA “*Country of Origin Information: Afghanistan Security Situation*” van augustus 2022 (p. 50 e.v.), “*Country of Origin Information: Afghanistan Targeting of individuals*” van de EUAA van augustus 2022 (p. 132 – 144).

Gedurende het talibanregime tussen 1996 en 2001 werden verschillende bloedbaden aangericht waarvan Hazara het slachtoffer waren. Na de val van het talibanregime in 2001 verbeterde de positie van de Hazara. Vanaf 2016 echter ontstonden er nieuwe veiligheidsdreigingen voor de sjiïtische moslims waaronder de Hazara-gemeenschap. ISKP voerde vanaf dan aanvallen uit die onder andere tegen Hazara waren gericht. In 2021 werden aanvallen gerapporteerd van de taliban tegen personen van Hazara-afkomst. Met de terugtrekking van de internationale strijdkrachten uit Afghanistan werd melding gemaakt van een verhoging van geweldfeiten tegen de Hazara.

In de periode na de machtsovername was er tijdelijk een opflakking van geweld tegen Hazara. Dit waren voornamelijk incidenten waarbij de slachtoffers Hazara waren die vroeger lid waren van het ANSF. Na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 leek er geen beleid te zijn tegen de Hazara-minderheid.

Het was sjiïtische moslims toegestaan om hun religieuze ceremonies te beleven, zoals de jaarlijkse viering van Ashura. Daarnaast beloofden de taliban de Hazara-gemeenschap te beschermen en talibanstrijders zouden sjiïtische moskeeën hebben beschermd. Hazara kregen functies in de nieuwe talibanadministratie op centraal en provinciaal niveau, maar de vraag rijst of deze personen kunnen worden beschouwd als werkelijke vertegenwoordigers van de Hazara-minderheid daar het personen betreft die reeds lang geleden de geledingen van de taliban hebben verwoed. Daarnaast zou de taliban hebben bevestigd dat hun beleid enkel zou steunen op soennitische hanafi- rechtspraak.

De talibanregering zoals gevormd op 7 september 2021 had geen Hazara-vertegenwoordiging maar op 21 september 2021 werd een lid van de sjiïtische Hazara-gemeenschap benoemd als adjunct-minister van gezondheid. Er is evenwel geen sprake van een daadwerkelijke en volledige ‘inclusie’ van Hazara in de nieuwe regering.

Uit de landeninformatie blijken geen aanwijzingen dat de taliban in de huidige stand van zaken een beleid voeren dat specifiek of rechtstreeks is gericht tegen de Hazara. Het gedrag van de taliban lijkt eerder contextgebonden. Dit neemt niet weg dat individuen van Hazara-origine nog steeds slachtoffer kunnen worden van maatschappelijke discriminatie.

Gedwongen uitzettingen van Hazara vonden ook plaats. Sommige vonden plaats in september 2021 in de provincie Daykundi en in oktober 2021 in de provincies Helmond en Balkh. In sommige gevallen werden deze uitzettingen bevolen door lokale talibanleiders, terwijl in andere gevallen de uitzettingen gebeurden door Kuchi-nomaden of door de taliban en milities daarrond. In sommige gevallen beloofden de taliban op lokaal niveau deze problematiek te onderzoeken. In andere gevallen echter stelden lokale talibanleiders dat deze uitzettingen plaatsvonden overeenkomstig beslissingen van de de-factorechtbanken. De uitzettingen leken te zijn ingegeven door de zwakkere positie van de Hazara na de val van de voormalige Afghaanse regering. Er waren in november 2021 gedwongen verdrijvingen in de provincie Daykundi waarbij de lokale taliban de gronden van Hazara opeisten. De talibanautoriteiten in Daykundi zouden hierover een onderzoek zijn gestart. Talibanleiders in Kaboel zouden ook enkele uitzettingsbeslissingen in Daykundi hebben ingetrokken. In Gizab waren er ook uitzettingen. Deze uitzettingen zouden zijn gebeurd in het kader van grondconflicten en de gronden werden voornamelijk ingenomen door Pashtun uit de provincie Uruzgan.

Een deel van de talibanstrijders hebben vooroordelen en een negatief beeld over de Hazara, aangezien de Hazara-gemeenschap deelnam aan het vorige bestuur en de sociale vooruitgang van Afghanistan in het algemeen en omdat ze ook worden beschouwd als het westen meer genegen dan andere groepen in Afghanistan. Binnen conservatieve delen van de Afghaanse gemeenschap leeft de perceptie dat de Hazara-minderheid een cultuur heeft omarmd die niet strookt met de definitie van islam zoals de taliban deze zien, bv. omdat Hazara-vrouwen in het leger dienden of waren betrokken in culturele en sociale activiteiten. Er was een anti-Hazara-visie bij de algemene bevolking, zelfs voor de machtsovername.

Aanvallen door opstandige groeperingen werden de laatste jaren voornamelijk toegeschreven aan ISKP, die Hazara en sjiitische moslims als een legitiem doelwit beschouwt. Deze aanvallen hebben een grote impact gehad op de Hazara-bevolking. Aanvallen van ISKP waren gericht tegen plaatsen waar Hazara of sjiitische moslims samenkomen, zoals religieuze bijeenkomsten, huwelijken en locaties in door Hazara gedomineerde wijken in grote steden, zoals Kaboel en Herat. Deze aanvallen kunnen worden gelinkt aan de religie van de Hazara. ISKP viseert echter ook Hazara omwille van hun vermeende nauwe band met en steun voor Iran en hun steun in de strijd tegen IS in Syrië. In de eerste helft van 2021 rapporteerde UNAMA een heropflakking van opzettelijk sektarisch geïnspireerde aanvallen tegen de sjiitische religieuze minderheid, meestal de etnische Hazara-minderheid. Bijna alle twintig incidenten gedurende deze periode werden opgeëist door ISKP en betroffen beschietingen en IED (improvised explosive device) aanvallen, waarbij bussen werden geïmpulseerd en andere voertuigen die leden van de Hazara-gemeenschap transporteerden. Dit leidde tot 500 burgerslachtoffers (143 overlijdens en 357 gewonden).

In de periode na de machtsovername bleef de sjiitische gemeenschap geïmpulseerd worden door ISKP, die een anti-sjiitische agenda heeft. In oktober 2021 vonden grootschalige aanvallen plaats op sjiitische moskeeën in Kandahar en Kunduz, waar minstens 119 personen werden gedood en 220 gewond. Hierna namen de taliban de verantwoordelijkheid voor de beveiliging van deze plaatsen. In de herfst van 2021 werden incidenten gerapporteerd waarbij burgerslachtoffers vielen in de wijk Dasht-e Barkhi in het westen van Kaboel, waar veel sjiitische Hazara leven.

In de "*Country of Origin Information: Afghanistan Targeting of individuals*" van de EUAA van augustus 2022 (p. 132-144), wordt gesteld dat voor de machtsovername van de taliban in augustus 2021, de delen van Afghanistan waar overwegend Hazara wonen het minst werden getroffen door het conflict tussen de vorige regering en de taliban. Vanaf 2016 begon ISKP aanvallen uit te voeren op Hazara en andere sjiitische moslims. Uit het USDOS "*Afghanistan 2021 Human Rights Report*" van 12 april 2022, vermeld in het EUAA rapport, blijkt dat de taliban in december 2021 een reeks ontmoetingen hadden met sjiitische Hazara-leiders van verschillende delen van het land. De taliban beloofden veiligheid te voorzien voor alle burgers en wensten sektarische opsplitsingen te vermijden. De taliban hebben communicatie behouden met verschillende politieke partijen van voor hun machtsovername, onder meer met de Hezb-e Wahdat, voornamelijk bestaand uit Hazara. Experts binnen de internationale gemeenschap hebben ongerustheid geuit over de situatie van de Hazara na de machtsovername; de taliban zijn niet geneigd om de Hazara te beschermen.

Er worden twee patronen vermeld in aanvallen tegen de Hazara na de machtsovername door de taliban. Het eerste patroon betreft aanvallen waarbij burgertransportvoertuigen werden geïmpulseerd, voornamelijk minibuses gebruikt door jonge, opgeleide en werkende Hazara zoals overheidspersoneel, journalisten en NGO-medewerkers. Tijdens het reizen op de snelwegen werden Hazara gestopt. Het tweede patroon betreft complexe aanvallen op grote schaal, met als doelwit sjiitische moskeeën, hospitalen en scholen in gebieden waar de Hazara verblijven. Dit gebeurde vooral in de steden Kaboel, Herat, Mazar-e-Sharif,

Kandahar en Kunduz. De provincie Baghlan wordt omringd door Kaboel, Mazar-e-Sharif en Kunduz. Door de provincie Baghlan loopt een drukke verbindingsweg die Kaboel verbindt met Mazar-e-Sharif enerzijds en Kunduz anderzijds. Verschillende bronnen vermelden ISKP als voornaamste actor van geweld tegen de Hazara. Deze aanvallen tegen de Hazara blijven voortduren, zeker tot 25 mei 2022. ISKP heeft via Telegram-kanalen laten weten dat ze sjiiitische moslims viseren van *“Baghdad tot Khorasan”*.

Uit het geheel van beschikbare landeninformatie dient besloten dat de situatie van de Hazara in Afghanistan verontrustend is. Evenwel blijkt niet dat er heden in Afghanistan sprake is van een systematische vervolging van de Hazara. Er zijn geen aanwijzingen van een situatie waarin Hazara in Afghanistan systematisch worden vervolgd omwille van hun etnie of hun religie, noch dat het loutere feit Hazara te zijn op zich voldoende is om een vrees voor vervolging of risico op reële schade in verzoekers hoofde aannemelijk te maken.

De hoedanigheid van Hazara is in deze stand van zaken aldus onvoldoende om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Gelet op de context van discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld ten aanzien van sjiieten, waaronder Hazara, is er evenwel sprake van een zeer precare algemene situatie die moet worden meegenomen bij de beoordeling van het beschermingsverzoek.

9. In de EUAA *“Country Guidance”* van april 2022 worden Hazara aangemerkt als een risicoprofiel aangezien wordt aangenomen dat zij kunnen worden blootgesteld aan daden van vervolging. Volgens deze richtlijnen, waarnaar verder wordt verwezen in de bestreden beslissing en in zijn nota en die door de Raad na lezing van de beschikbare landeninformatie kunnen worden bijgetreden, moet de situatie van Hazara worden beoordeeld in het licht van de recente machtsovername door de Taliban. Tevens moet het risico om het doelwit te worden van ISKP worden beoordeeld in het licht van de operationele capaciteit van deze groep. Risicobepalende omstandigheden kunnen tevens verband houden met andere risicoprofielen, met name sjiieten, enerzijds, en individuen van wie wordt vermeend dat zij morele en maatschappelijke normen hebben overtreden anderzijds.

In Afghanistan is 10 à 15 % van de bevolking sjiiet. De meerderheid van de sjiiitische moslims in Afghanistan zijn Hazara en omgekeerd is de meerderheid van de Hazara sjiiet. Er zijn twee grote sjiiitische gemeenschappen in Afghanistan: de grootste sjiiitische groep betreft de Ithna Ashariya en de kleinste groep betreft de ismaili. Beide sjiiitische groepen zijn overwegend Hazara.

In de EUAA *“Country Guidance”* wordt over sjiieten gesteld dat zij het slachtoffer kunnen worden van daden van vervolging en dus worden zij als risicoprofiel aangemerkt. De risico's die leden van de Hazara-gemeenschap lopen vallen aldus binnen een bredere context van geweld tegen sjiiitische moslims, die het voorwerp uitmaken van doelgerichte aanvallen.

De situatie van de sjiieten moet worden beoordeeld in het licht van de recente machtsovername door de Taliban.

Het risico om doelwit te worden van ISKP en andere gewapende groepen moet ook worden beoordeeld. Momenteel blijkt niet dat voor alle personen onder dit profiel een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen, maar is het risico op vervolging eerder afhankelijk van individuele omstandigheden, zoals de regio van herkomst (zo vormen regio's waar ISKP operationele capaciteit heeft een hoger risico), deelname aan religieuze activiteiten, etc.

Onder het risicoprofiel van personen van wie wordt vermeend dat zij morele en maatschappelijke normen hebben overtreden, vallen personen die worden beschouwd als verwesterd. Hazara worden beschouwd als het westen meer genegen dan andere groepen in Afghanistan en binnen conservatieve delen van de Afghaanse gemeenschap leeft de perceptie dat de Hazara-minderheid een cultuur heeft omarmd die niet strookt met de definitie van de islam zoals de Taliban deze zien.

Uit het geheel van het voorgaande blijkt dat bij het onderzoek naar de beschermingsnood van verzoeker voormelde risicoprofielen in combinatie met elkaar moeten worden gelezen.

Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker bij terugkeer zal worden blootgesteld aan vervolging, moet rekening worden gehouden met de aanwezigheid van individuele en concrete omstandigheden.

10. Verzoeker is een Hazara en behoort tot de sjiiitische minderheid in Afghanistan.

In dit verband dient opgemerkt dat, aangezien een meerderheid van de sjjiitische moslims in Afghanistan tot de Hazara behoort en Hazara omwille van hun fysieke kenmerken als zodanig herkenbaar zijn, de Hazara dan ook de belangrijkste slachtoffers zijn van sektarische aanvallen op sjjieten, waarbij ISKP de belangrijkste actor, maar niet de enige, actor van vervolging is.

Wat betreft de operationele capaciteit van ISKP, blijkt uit de *“Country of Origin Information: Afghanistan Security Situation”* van de EUAA van augustus 2022 dat sedert juni 2022 het gebied waar ISKP actief is delen van noordelijk en westelijk Afghanistan omvat, evenals zuidelijke en zuidoostelijke provincies. De speciale gezant van de VN voor Afghanistan stelde in november 2021 vast dat ISKP een aanwezigheid in bijna alle provincies leek te hebben.

Uit hetzelfde rapport blijkt dat lidstaten van de VN in mei 2022 de getalsterkte van ISKP schatten tussen de 1500 en 4000 strijders. Dit neemt toe sinds de machtsovername door de taliban, gezien de vrijlating van gevangen ISKP-leden, spanningen tussen verschillende talibanstrekkingen en een toename aan financiële bronnen.

Verzoeker is afkomstig uit het dorp Tamazan in het district Gezab van de provincie Daykundi, centraal in Afghanistan gelegen. Deze provincie wordt traditioneel bewoond door etnische Hazara's. In deze provincie is ongeveer 86% van de bevolking Hazara (EUAA, *Afghanistan Security Situation*, p. 105). Tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 registreerde ACLED 14 beveiligingsincidenten in de provincie Daykundi, acht daarvan waren gecodeerd als 'geweld tegen burgers', vier als 'gevechten' en twee als 'explosies/geweld op afstand' (EUAA, *Afghanistan Security Situation*, p. 106). Uit onderzoek van Amnesty International bleek dat op 30 augustus 2021 in het dorp Khedir, 13 personen met een Hazara-achtergrond, onder wie 11 voormalige leden van de ANDSF, vermoord werden nadat ze zich hadden overgegeven aan de taliban (EUAA, *Afghanistan Security Situation*, p. 106).

Uit de COI Focus *“Afghanistan Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”* van 13 september 2022 die verweerder bij de nota *“Verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure”* van 6 oktober 2022 heeft voorgelegd, blijkt dat er in de provincie Daykundi 18 veiligheidsincidenten werden gecodeerd, waarvan 4 met de precisiecode 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is en die worden ingevoerd onder de hoofdplaats van de provincie). Het gaat om een gewapende confrontatie tussen de taliban en het NRF (battles); de explosie van een door het Afghanistan Freedom Front (AFF) geplante bembom bedoeld voor een talibanvoertuig (explosions/remote violence); een incident waarbij een Hazara arts om het leven kwam nadat een talibanvoertuig hem had aangereden en de aanhouding en foltering van een aantal familieleden van voormalige militairen (violence against civilians).

Uit de door verzoeker door middel van zijn aanvullende nota van 15 november 2022 bijgebrachte landeninformatie blijkt dat Hazara's in Afghanistan werden aangevallen in de periode 24-30 september 2022. Meer bepaald wordt melding gemaakt van een zelfmoordaanslag met bom aan een school in een Hazara-buurt in Kabul.

Verder blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij Afghanistan verlaten heeft in 2015 en op 25 november 2015 aankwam in België. Verzoekers verklaringen over de periode waarin hij Afghanistan verliet en zijn reisweg, worden niet betwist door verweerder. Verzoeker verblijft op heden reeds meer dan 7 jaar in België.

Daarnaast dient opgemerkt dat niet wordt betwist dat verzoekers vrouw en kinderen ten tijde van verzoekers vlucht in 2015 in Herat gingen wonen bij verzoekers zus, noch dat zij een jaar later omwille van de algemeen onveilige situatie naar Iran vluchtten. Blijkens verzoekers verklaringen in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming is zijn familie teruggekeerd uit Iran omdat ze er geen verblijfsdocumenten verkregen (verklaring volgend verzoek van 7 juli 2020, vraag 16). Hoewel verzoekers gezin inmiddels terug in Afghanistan (in Herat) verblijft, blijkt uit verzoekers verklaringen -voorafgaand aan de machtsovername door de taliban in augustus 2021- dat zij daar in moeilijke en onveilige omstandigheden leven (verklaring volgend verzoek van 24 maart 2021, vragen 21 en 23). Hoe dan ook dient vastgesteld dat verzoekers gezin, net zoals verzoeker, meer dan 7 jaar weg is uit Tamazan, gelegen in het district Gezab, in de provincie Daykundi.

Verder blijkt uit de (medische) stukken in het rechtsplegingsdossier dat verzoeker een kwetsbaar profiel heeft. Verzoeker bevindt zich in een psychologisch en medisch zwakke toestand, is laaggeschoold en heeft een beperkt intellectueel vermogen. Uit de attesten blijkt een specifieke kwetsbaarheid als gevolg van een medische en psychische problematiek die ook relevant is bij de beoordeling van de mogelijkheid voor verzoeker om, in zijn individuele omstandigheden, zich te houden aan de heersende normen in geval van terugkeer. In dit verband dient erop gewezen dat in de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde EUAA "*Country Guidance*" van april 2022 wordt gesteld dat personen met een fysieke handicap en personen met mentale gezondheidsproblemen vaak gestigmatiseerd worden in Afghanistan. Hun fysieke of mentale toestand wordt vaak beschouwd als verbonden met Gods wil en mishandeling van deze personen door de gemeenschap en/of door hun families komt voor. Vrouwen, ontheemden en teruggekeerde migranten met mentale gezondheidsproblemen zijn in het bijzonder kwetsbaar zijn (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, p. 105 – 106).

Gezien de zeer traditionele interpretatie van de geloofsleer door de taliban en de ISKP is het niet onredelijk te besluiten dat er wordt van uitgegaan dat verzoeker niet langer conform de islamitische geloofsleer handelt, zeker gelet op zijn etnie en minstens als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer. De Raad herinnert eraan dat de Hazara in Afghanistan reeds worden gezien als verwesterd, minstens het westen meer genegen.

Alles in acht genomen blijkt dat er in hoofde van verzoeker een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie.

De Raad besluit dat het geheel van verzoekers individuele omstandigheden, cumulatief beoordeeld, gezien in relatie met elkaar, alsook afgewogen in het licht van huidige precaire situatie van de Hazara en de sjiitische moslims in Afghanistan, *in casu* voldoende is om een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker aan te nemen. Gelet op zijn Hazara-origine en zijn sjiitische geloofsstrekking, zijn psychologische situatie, alsook een vermeende verwestering, kan in dit geval een verband worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een (toegedichte) politieke of godsdienstige overtuiging.

De Raad treedt, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA "*Country Guidance*" (p. 137) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgt ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA "*Country Guidance*" concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 140).

De Raad stelt dan ook vast dat in hoofde van verzoeker in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) politieke of godsdienstige overtuiging kan worden aangenomen in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is.

11. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker wel degelijk nieuwe elementen heeft bijgebracht, die de kans op internationale bescherming aanzienlijk verhogen. Verzoeker heeft derhalve de toepassing door de commissaris-generaal van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet weerlegd. Aangezien de partijen middels de neergelegde procedurestukken – waarop de Raad, gelet op de devolutieve werking van het beroep, vermag acht te slaan – voldoende elementen hebben aangedragen, teneinde de Raad toe te laten de beschermingsnood van verzoeker ten gronde te beoordelen – en beide partijen ter terechtzitting in de mogelijkheid waren om aangaande deze neergelegde stukken bezwaren of argumenten te formuleren, dient huidig verzoek niet opnieuw te worden overgezonden aan de commissaris-generaal voor bijkomend onderzoek.

12. In acht genomen wat voorafgaat, wordt verzoeker erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

13. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van verweerder, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS